

nia" af at klare sig med Nedsættelsen, at de ingenlunde vilde gaa ind derpaa, men stode meget fast paa den Forhøjelse, der er foreslaaet i Landstinget, og det Kompromis, vi endte i, blev da i og for sig utilfredsstillende, nemlig at lade det blive ved det bestaaende.

Paa Kaffe viste det sig nødvendigt at foretage en Forhøjelse fra Folketingets Forslag paa Grund af, at Arveafgiftsloven og Spiritusloven langt fra give saa stort et Udbytte efter den Affattelse, hvorom der nu er opnaaet Enighed i Landstingets Udvalg, som de vilde give efter Regeringens oprindelige Forslag. Det viste sig derfor nødvendigt at finde nogen Kompensation herfor paa Toldloven. Den har altsaa dels fundet Sted ved den Forhøjelse af Vin- og Spiritustoldsatserne, stadig med Undtagelse af Brændevin, som jeg nævnte før, og dels ved, at Nedsættelsen paa Kaffe bliver mindre end oprindelig foreslaaet. Tolden er nu 25 Øre pr. kg og bliver 17 Øre. Det er Krigsskattens Beløb, der her afskaffes, og herved fyldestgøres et gammelt Venstrekrav. Vi havde imidlertid ønsket at naa videre; men det har af finansielle Hensyn ikke været muligt. Paa brændt Kaffe og paa Kaffesurrogater er der foretaget væsentlige Nedsættelser i Beskyttelse. Det er en af de Varer, der tidligere have haft en kolossal Beskyttelse, saa stor, at Indførsel faktisk har været umulig; men den nedsættes nu fra 29—30 Øre til 10 Øre pr. kg.

Paa Kakao er der betydelige Nedsættelser, endogsaa fra Folketingets Forslag. Selve Kakaoen er gaaet ned fra 18 til 12 Øre, Kakaomasse fra 30 til 20 Øre, og almindelig Kogechokolade fra 21 til 18 Øre.

Paa Tændstikker er der en Nedgang fra de bestaaende 29 Øre til 25 Øre, hvilket er en mindre Nedsættelse, end man herfra havde ønsket, men dog en Nedsættelse.

Saa er der Ændringsforslag Nr. 44 a, angaaende Kultolden, hvor der jo har været indtaget meget forskellige Standpunkter. Som det vil erindres, indeholdt Finansministerens Forslag en fuldstændig Ophævelse af Kultolden; men for at opveje forskellige Nedsættelser, som vi foretog ved Behandlingen her i Folketinget, gik vi til at bevare $\frac{1}{3}$ af den. Men vistnok ingen fra Folketingets Side har været tilfreds med dette Resultat. Det var en Plet paa Toldloven, at en saa vigtig og almindelig Forbrugsartikel og Produktionsfornødenhed ikke blev helt toldfri, og dette er ved almin-

delig Enstemmighed i Fællesudvalget naaet som det endelige Resultat efter 4 Aars Forløb.

Jeg kommer nu til Manufakturvarerne og skal da først nævne en Forhøjelse, som kommer paa visse Klædningsstykker. Man har, som jeg ser i Bladene, villet gøre et meget stort Nummer ud af denne Forhøjelse. Den er i Virkeligheden en ret naturlig Ting. For det første rammer Forhøjelsen aldeles ikke almindelige billige Klædningsstykker; paa dem bliver det ganske ved det bestaaende med Hensyn til Konfektionstillæget, og da Tolden paa Raastoffet overalt sættes ned, ville altsaa almindelige billige Klædningsstykker baade for Damer og Herrer baade af Uld og af Bomuld i Virkeligheden gaa billigere ind end tidligere. Selv hvor Konfektionstillæget er forhøjet for Korsetter og Bluse-liv fra 50—60 pCt., opvejer denne Forhøjelse ikke den Nedsættelse, som har fundet Sted paa Stofferne. Nu er det en gammel bekendt Ting, at Toldloven af 1863 ikke havde forudsat og ikke kendte noget til en fabrikmæssig Tilvirkning af Klædningsstykker. Den Gang vare jo Produktionsforholdene saa ganske anderledes; det, at man i Udlandet i stort Maal tilvirker Klædningsstykker og fører dem ind i Landet, var noget, man i 1863 slet ikke kendte til. Og der har da under den bestaaende Toldlovs Herredømme her udviklet sig en af de mange Urimeligheder og Ubilligheder, som en Toldlov altid maa komme til at medføre, naar den bliver saa gammel som 45 Aar, og det er denne, at da der findes en ret høj Silketold, bliver Forholdet det, at naar der indføres Konfektionsvarer med Silkefor og Silkebesætning, kan man indføre Silken, naar blot den er syet paa et Klædningsstykke, langt billigere end den Silke, der bruges til et i Indlandet fabrikeret og tilvirket Klædningsstykke; med andre Ord, der bliver en Minusbeskyttelse for den danske Virksomhed i Forhold til de Klædningsstykker, der ere fabrikerede i Udlandet, og det er der dog intet fornuftigt Menneske, der kan ønske. Vi have derfor taget Hensyn til de Klager, der ere komne fra Konfektionsindustrien, men jeg gentager det, det gælder kun for Varer med Silkefor eller Silkebesætning, at Tolden er forhøjet. Det var et Retfærdigheds- og Billighedskrav at gøre det, og ogsaa af den Grund var det rigtigt, at Konfektionsindustrien beskæftiger et bestandigt stigende Antal Mennesker her-